

have Indtægten med ind i Beregningen angaaende Gradueringen. Det er efter min Mening ikke rigtigt. Det, vi alle er enige om, er jo, at de daarligst stillede taar for lidt, derfor maa vi graduere for at raade Bod paa Uligheden, og det bedste og simpleste Grundlag maa dog være en Graduering i Forhold til Fradragene. Det var den ene Tanke. Den anden var, at hele det Beløb, som Kommunerne kunde anvende efter Loven, skulde stilles til deres frie Raadighed efter deres eget frie Skøn. Jeg talte for nogle Dage siden med en Sogneraadformand, han sagde: Vi har her i Kommunen 17 Familier, altsaa Mand og Hustru, der faar Aldersrente, og vi har 50 enlige Personer. Det vil altsaa blive 1 275 Kr. til Familierne, og 2 500 Kr. til de enligt stillede eller et samlet Beløb af 3 775 Kr. Den vedkommende var tilbøjelig til at tro, at selv om Taksterne var høje, vilde der alligevel være enkelte, der fik for lidt, men, sagde han, hvis man kunde faa en Lov, hvorefter dette Beløb blev stillet til vor Raadighed, saa vilde vi kunne skabe en Ordning, hvorefter enhver vilde kunne faa det nødvendige. Jeg for mit Vedkommende frygter ikke for, at Kommunerne ikke nok skal anvende det Beløb, der stilles til Raadighed, vel at mærke naar Refusionsreglerne er de almindelige og det ikke er, som det var i Fjor, saaledes at Opholdskommunen skulde bære Udgiften. Naar Forsørgelseskommunen som sædvanlig refunderer Opholdskommunen $\frac{3}{4}$ og Staten refunderer Kommunerne $\frac{7}{12}$ af deres Udgifter, er jeg ikke bange for, at Kommunerne ikke nok overalt, hvor der er Brug for disse Penge, skal bruge dem. Det ærede Medlem Hr. Hedegaard er meget ængstelig for Kommunernes frie Skøn. Han sagde, at vi kan anvende det frie Skøn under ekstraordinære Forhold. Jeg forstod ham saaledes, at han kan gaa med til at anvende det i Overgangsperioder og unormale Tider. Men der er jo mere ekstraordinært end det, der følger med Tiderne. De gamles Forhold er meget uensartede, og hvis hver enkelt skal have, hvad der er nødvendigt, kommer vi meget højt op med de faste Takster, saa højt, at jeg ikke tror, at Stat og Kommune kan bære Udgifterne. Derfor ønsker jeg, at Kommunerne skal kunne bruge det frie Skøn, ikke alene i ekstraordinære Tider, saadan som det ærede Medlem opfatter det, men ogsaa overfor gamle, der paa Grund af et eller andet Forhold er kommet i Vanskeligheder og ikke kan klare sig med den faste Aldersrente. Det ærede Medlem vilde absolut beholde de Refusionsregler;

vi havde i Fjor. Det gav et større Ansvar, sagde det ærede Medlem. Ja, maaske, men naar Kommunerne skal bære en saa stor Del af Aldersrenten, som de skal, er jeg tilbøjelig til at tro, at de vil føle Ansvaret ogsaa økonomisk. Refusionsregler af en Karakter som dem i Fjor vil bevirke, at Udgiften overvælttes fra de rigeste Kommuner paa de fattigste, og det forekommer mig, at vi snarere skulde gaa den modsatte Vej, saaledes at de bedst stillede Kommuner, hvor der kun er faa gamle Aldersrentenydere, skulde deltage med en større Part end de Kommuner, hvis sociale Udseende er saaledes, at de netop har mange gamle. Maa jeg endnu sige en Ting til det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde, at den nuværende Aldersrentelov er god og tilstrækkelig. Jeg tør paastaa, nej, den er ikke god, og den er ikke tilstrækkelig, og det erkendes ogsaa af det ærede Medlems Partifæller, der sidder i det praktiske Arbejde i Kommunalbestyrelserne. Jeg havde for nogle Maaneder siden den Fornøjelse at indlede en Forhandling i Assens Amts Sogneraadforening om de Love, der er vedtaget her paa Rigsdagen vedrørende Kommunerne, og jeg kom der ogsaa ind paa Ministeriets Cirkulære af 14. September 1923, hvorefter der skulde holdes noget tilbage til Brændselshjælp i den maanedlige Aldersrente. Jeg fremhævede, hvor meningsløst det var, at det har udviklet sig derhen, at Kommunalbestyrelserne kunde give det, der er nødvendigt, til de fattigunderstøttede; de, der er inde under Hjælpkasseforsorg, kunde ogsaa faa det nødvendige til Livets Ophold, medens de eneste, som ikke kunde hjælpes tilstrækkeligt, var de gamle, der var inde under Aldersrenteloven. En kendt Kommunalmand fra Fyn, Formand for et andet Amts Sogneraadforening, stod op og sagde: Jeg er enig med Henningsen, men det er dog ikke helt rigtigt, havd han siger, at vi fra Kommunalbestyrelsernes Side ikke kan hjælpe Aldersrentenyderne, vi har en Udvej, vi kan lade en Læge afgive Erklæring om, at de er underernærede. Ja, den Udvej er der, men det er for mig det bedste Bevis paa, at den nuværende Aldersrentelov ikke er god og ikke er tilstrækkelig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Einer Jensen: Det ærede Medlem Hr. Hedegaard nævnte, at den Brændselshjælp, man havde foreslaaet sidste Aar, saa nogenlunde var det, som Københavns Kom-